

Θεωρία τύπων τού Martin-Löf

Σημειώσεις παραδόσεων

Νίκος Ρήγας

Έκδοση 2020-11-02

Οι παρούσες σημειώσεις αποτελούν μία εισαγωγή στη θεωρία τύπων τού Martin-Löf, και βασίζονται στις παραδόσεις τού ομώνυμου μαθήματος του ΑΛΜΑ. Διατίθενται ελεύθερα σύμφωνα με τους όρους της άδειας «Creative Commons - Αναφορά Δημιουργού». Μπορείτε να βρείτε την άδεια στη διεύθυνση <http://creativecommons.org/licenses/by/3.0/deed.el> ή να τη λάβετε ταχυδρομικά στέλνοντας ένα γράμμα στο Creative Commons, PO Box 1866, Mountain View, CA 94042, USA.

Περιεχόμενα

1	Εισαγωγή	1
2	Τύποι και αναδρομή	1
2.1	Οι φυσικοί αριθμοί	1
2.2	Αναδρομή στους φυσικούς αριθμούς	3
2.3	Άλλα παραδείγματα τύπων	4
2.4	Πολλαπλή αναδρομή	7
2.5	Ασκήσεις	8
3	Οικογένειες τύπων και επαγωγή	9
3.1	Οικογένειες τύπων	9
3.2	Ισότητα	9
3.3	Επαγωγή	12
3.4	Ασκήσεις	15
4	Λογική	15
4.1	Η έννοια του τεκμηρίου αλήθειας	16
4.2	Προτασιακή λογική	16
4.2.1	Ειδικοί κανόνες απαλοιφής	21
4.2.2	Παραδείγματα	22
4.3	Κατηγορηματική λογική	23

1 Εισαγωγή

2 Τύποι και αναδρομή

2.1 Οι φυσικοί αριθμοί

Οι φυσικοί αριθμοί παράγονται από το επαγωγικό σχήμα

1. το μηδέν είναι φυσικός αριθμός, και
2. ο επόμενος καθενός φυσικού αριθμού είναι φυσικός αριθμός.

Αυτή η επαγωγική περιγραφή προσδιορίζει τον τύπο Nat των φυσικών αριθμών. Γενικά, ένας τύπος προσδιορίζεται από ένα επαγωγικό σχήμα αποτελούμενο από μηδέν ή περισσότερες διαδικασίες κατασκευής, καθεμιά από τις οποίες ονομάζεται *ρήτρα* (clause) του επαγωγικού σχήματος ή *κατασκευαστής* (constructor) του αντίστοιχου τύπου. Καθετί που κατασκευάζεται με τη βοήθεια των κατασκευαστών ενός τύπου ονομάζεται *μέλος* (member) αυτού του τύπου. (Κάποιοι άλλοι όροι για μέλος είναι *στοιχείο* (element), *κάτοικος* (inhabitant) και *σημείο* (point) ενός τύπου). Οι τύποι συμβολίζονται με κεφαλαία λατινικά γράμματα A, B, C, \dots , και τα μέλη τους με μικρά λατινικά γράμματα a, b, c, \dots, x, y, z . Για να δηλώσουμε ότι το a είναι μέλος του τύπου A γράφουμε $a : A$.

Με αυτόν τον τυποθεωρητικό συμβολισμό, η παραπάνω επαγωγική περιγραφή των φυσικών αριθμών παίρνει τη μορφή

1. $0 : \text{Nat}$,
2. εάν $n : \text{Nat}$, τότε $s(n) : \text{Nat}$.

Επομένως, ο τύπος Nat έχει δύο κατασκευαστές, τον 0 , που δεν έχει ορίσματα, και τον s , ο οποίος έχει ένα όρισμα που είναι με τη σειρά του μέλος του Nat (οπότε είναι αναδρομικός κατασκευαστής). Αναπτύσσοντας, βλέπουμε ότι τα μέλη του Nat είναι τα

$$0, s(0), s(s(0)), \dots,$$

τα οποία καλούμε $0, 1, 2$ και λοιπά.

Ένα μέλος ενός τύπου A ενδέχεται να εξαρτάται παραμετρικά από ένα μέλος του τύπου A' (οπότε δεν πρόκειται, αυστηρά μιλώντας, για ένα μέλος, αλλά για μία οικογένεια μελών του A δεδειγμένη (indexed) από τον A' , ή, στην ορολογία που θα υιοθετήσουμε, για έναν *μετασχηματισμό* μελών του A' σε μέλη του A)· γι' αυτήν την περίπτωση χρησιμοποιούμε τον συμβολισμό

$$(x : A') t(x) : A,$$

ή και $(x : A') t(x)$ εάν δε συντρέχει λόγος αναφοράς στον A . (Σε συγκεκριμένες περιπτώσεις, μπορούμε να συμπεράνουμε τον A από τη μορφή του $t(x)$.) Ομοίως, η έκφραση

$$(x_1 : A_1, \dots, x_n : A_n) t(x_1, \dots, x_n) : A$$

συμβολίζει έναν μετασχηματισμό με n το πλήθος ορίσματα. (Ένας μετασχηματισμός $() t() : A$ με μηδέν το πλήθος ορίσματα δεν είναι παρά ένα μέλος του A .) Επειδή στην πράξη αυτός ο συμβολισμός των μετασχηματισμών καταντάει δύσχρηστος, θα εκμεταλλευόμαστε κάθε ευκαιρία που μας δίνεται για να γράφουμε απλώς t στη θέση του $(x : A) t(x)$, και το ίδιο για άλλες περιπτώσεις μετασχηματισμών, έχοντας πάντοτε κατά νου ότι πρόκειται για κατάχρηση.

Τα ορίσματα ενός μετασχηματισμού μπορεί να είναι τα ίδια μετασχηματισμοί· αυτό αποτυπώνεται σε εκφράσεις όπως

$$(x : A, (y : B) z(y) : C) d(x, z) : D,$$

όπου ο σημαινόμενος μετασχηματισμός έχει δύο ορίσματα, εκ των οποίων το ένα είναι μέλος του A και το άλλο είναι μετασχηματισμός μελών του B σε μέλη του C .

2.2 Αναδρομή στους φυσικούς αριθμούς

Οι κύριες χρησιμότητες της επαγωγικής περιγραφής ενός τύπου είναι η διατύπωση ορισμών με αναδρομή και αποδείξεων με επαγωγή. Θα εξετάσουμε τώρα την περίπτωση της αναδρομής· για την επαγωγή θα είμαστε σε θέση να μιλήσουμε μόλις εμπλουτίσουμε τη γλώσσα με οικογένειες τύπων.

Έστω C τυχών τύπος. Δοθέντων ενός $c_0 : C$ και ενός $(x : \text{Nat}, y : C) c_s(x, y) : C$ μπορούμε να ορίσουμε έναν μετασχηματισμό $(x : \text{Nat}) t(x) : C$ θέτοντας

$$\begin{aligned} t(0) &:= c_0, \\ t(s(n)) &:= c_s(n, t(n)). \end{aligned}$$

Λέμε ότι ο t ορίζεται με *αναδρομή* (recursion) από τα c_0 και c_s · η δυνατότητα διατύπωσης τέτοιων ορισμών είναι η *αρχή τής αναδρομής για τον Nat*.

Ως πρώτο παράδειγμα εφαρμογής τής αρχής τής αναδρομής, ας ορίσουμε έναν μετασχηματισμό $(x : \text{Nat}) \text{pred}(x) : \text{Nat}$ που στέλνει το μηδέν στο μηδέν και καθέναν άλλο φυσικό αριθμό στον προηγούμενό του: Στην περίπτωση αυτή, ο τύπος C είναι ο Nat (ο μόνος τύπος που έχουμε αυτή τη στιγμή), και οι ορίζουσες σχέσεις έχουν τη μορφή

$$\begin{aligned} \text{pred}(0) &:= 0, \\ \text{pred}(s(n)) &:= n. \end{aligned}$$

Πρόκειται δηλαδή για το στιγμιότυπο του γενικού σχήματος τής αναδρομής όπου το c_0 είναι το 0 και το $c_s(x, y)$ είναι το x .

Μπορούμε επίσης να ορίζουμε μετασχηματισμούς που έχουν περισσότερα από ένα ορίσματα, κάνοντας αναδρομή σε ένα από αυτά. Τέτοια περίπτωση είναι η πρόσθεση φυσικών αριθμών, την οποία θα ορίσουμε με αναδρομή στον δεξιό προσθετέο, αφήνοντας τον αριστερό να υπάρχει ως παράμετρος:

$$\begin{aligned} m + 0 &:= m, \\ m + s(n) &:= s(m + n). \end{aligned}$$

Βλέπουμε ότι το $m + n$ ορίζεται με αναδρομή από τα m και $(x : \text{Nat}, y : \text{Nat}) s(y)$.

Ενίοτε δε θέλουμε να δώσουμε όνομα στον μετασχηματισμό που ορίζεται με αναδρομή· αυτό συμβαίνει π.χ. εάν θέλουμε να τον αποτιμήσουμε αμέσως ή όταν εμφανίζεται ως όρισμα κάποιου άλλου μετασχηματισμού. Επίσης, για τη μεταμαθηματική μελέτη τής θεωρίας τύπων είναι απαραίτητο να μπορούμε να διατυπώσουμε την αρχή τής αναδρομής με τρόπο που να μην προϋποθέτει την προσθήκη στη γλώσσα ενός συμβόλου για κάθε ορισμο μετασχηματισμό. Αυτό το επιτυγχάνουμε υποκαθιστώντας τήν αρχή τής αναδρομής με το ένα και μοναδικό στιγμιότυπό της στο οποίο τα ίδια τα c_0 και c_s έχουν περάσει μέσα στον συμβολισμό ως ορίσματα. Ορίζουμε λοιπόν τον *αναδρομέα* (recursor)

$$(z : C, (x : \text{Nat}, y : C) w(x, y) : C, n : \text{Nat}) \text{rec}_{\text{Nat}}(z, w, n) : C$$

τού Nat μέσω τής αναδρομής

$$\begin{aligned} \text{rec}_{\text{Nat}}(z, w, 0) &:= z, \\ \text{rec}_{\text{Nat}}(z, w, s(n)) &:= w(n, \text{rec}_{\text{Nat}}(z, w, n)). \end{aligned}$$

Ο κύριος ρόλος τού αναδρομέα είναι ότι μπορεί να χρησιμοποιηθεί για να εκφραστεί κάθε αναδρομικός ορισμός. Ο προηγούμενος ενός φυσικού αριθμού, λόγου χάριν, μπορεί τώρα να γραφτεί

$$\text{pred}(n) := \text{rec}_{\text{Nat}}(0, (x : \text{Nat}, y : \text{Nat}) x, n),$$

ενώ το άθροισμα δύο φυσικών αριθμών,

$$m + n := \text{rec}_{\text{Nat}}(m, (x : \text{Nat}, y : \text{Nat}) s(y), n).$$

Άσκηση 2.1. Έχοντας την πρόσθεση, ο πολλαπλασιασμός φυσικών αριθμών ορίζεται από την αναδρομή

$$\begin{aligned} m \cdot 0 &:= 0, \\ m \cdot s(n) &:= m \cdot n + m. \end{aligned}$$

Γράψτε τό $m \cdot n$ χρησιμοποιώντας τόν αναδρομέα τού Nat . Προαιρετικά, συνεχίστε με τα m^n και $n!$.

2.3 Άλλα παραδείγματα τύπων

Λίστες

Οι λίστες μελών ενός τύπου A συγκροτούν έναν τύπο $\text{List}(A)$, ο οποίος περιγράφεται από το επαγωγικό σχήμα

1. $\text{nil}_A : \text{List}(A)$, και
2. εάν $l : \text{List}(A)$ και $a : A$, τότε $\text{cons}_A(l, a) : \text{List}(A)$,

όπου nil_A είναι η κενή λίστα και $\text{cons}_A(l, a)$ είναι η προέκταση της l με την προσθήκη τού a . Στην πράξη, τα subscripts θα παραλείπονται όταν δεν υπάρχει κίνδυνος σύγχυσης σχετικά με το ποιος είναι ο A .

Ο $\text{List}(A)$ είναι παράδειγμα τύπου που εξαρτάται παραμετρικά από έναν προϋπάρχοντα τύπο. Όπως και στην περίπτωση του Nat , τα μέλη του παράγονται από μία διαδικασία προέκτασης· θα δούμε αργότερα ότι ο Nat είναι ειδική περίπτωση (spoiler: Πάρτε για A τον τύπο με ένα μέλος).

Η αρχή τής αναδρομής για τον $\text{List}(A)$ έχει ως εξής: Εάν C είναι ένας οποιοσδήποτε τύπος, και μας έχουν δοθεί ένα $c_{\text{nil}} : C$ και ένας μετασχηματισμός $(x : \text{List}(A), y : A, z : C) c_{\text{cons}}(x, y, z) : C$, οι σχέσεις

$$\begin{aligned} t(\text{nil}) &:= c_{\text{nil}}, \\ t(\text{cons}(l, a)) &:= c_{\text{cons}}(l, a, t(l)) \end{aligned}$$

ορίζουν έναν μετασχηματισμό $(x : \text{List}(A)) t(x) : C$. Για παράδειγμα, το μήκος $\text{len}(l)$ μιας λίστας l ορίζεται από την αναδρομή

$$\begin{aligned} \text{len}(\text{nil}) &:= 0, \\ \text{len}(\text{cons}(l, a)) &:= s(\text{len}(l)), \end{aligned}$$

ενώ η συνένωση $k + l$ δύο λιστών k, l ,

$$\begin{aligned} k + \text{nil} &:= k, \\ k + \text{cons}(l, a) &:= \text{cons}(k + l, a). \end{aligned}$$

Όπως κάναμε και με τους φυσικούς αριθμούς, μπορούμε να «πακετάρουμε» την αρχή της αναδρομής του $\text{List}(A)$ σε έναν αναδρομέα

$$(v : C, (x : \text{List}(A), y : A, z : C) w(x, y, z) : C, l : \text{List}(A)) \text{rec}_{\text{List}(A)}(v, w, l) : C$$

οριζόμενο από την αναδρομή

$$\begin{aligned} \text{rec}_{\text{List}(A)}(v, w, \text{nil}) &: \equiv v, \\ \text{rec}_{\text{List}(A)}(v, w, \text{cons}(l, a)) &: \equiv w(l, a, \text{rec}_{\text{List}(A)}(v, w, l)), \end{aligned}$$

οπότε το μήκος μιας λίστας μπορεί εναλλακτικά να οριστεί ως

$$\text{len}(l) : \equiv \text{rec}_{\text{List}(A)}(0, (x : \text{List}(A), y : A, z : \text{Nat}) s(z), l),$$

και η συνένωση δύο λιστών,

$$k + l : \equiv \text{rec}_{\text{List}(A)}(k, (x : \text{List}(A), y : A, z : \text{List}(A)) \text{cons}(z, y), l).$$

Άσκηση 2.2. Η συνένωση $\text{cat}(L) : \text{List}(A)$ μιας λίστας $L : \text{List}(\text{List}(A))$ λιστών μελών ενός τύπου A έχει τον αναδρομικό ορισμό

$$\begin{aligned} \text{cat}(\text{nil}_{\text{List}(A)}) &: \equiv \text{nil}_A, \\ \text{cat}(\text{cons}_{\text{List}(A)}(L, l)) &: \equiv \text{cat}(L) + l. \end{aligned}$$

Γράψτε τό $\text{cat}(L)$ χρησιμοποιώντας τον αναδρομέα του $\text{List}(\text{List}(A))$.

Δέντρα

Ο τύπος BTree των δυαδικών δέντρων συλλαμβάνεται από το επαγωγικό σχήμα

1. $\text{triv} : \text{BTree}$,
2. εάν $r : \text{BTree}$ και $s : \text{BTree}$, τότε $\text{join}(r, s) : \text{BTree}$.

Στον BTree αντιστοιχεί η εξής αρχή αναδρομής: Δοθέντων ενός $c_{\text{triv}} : C$ και ενός $(x : \text{BTree}, y : \text{BTree}, z : C, w : C) c_{\text{join}}(x, y, z, w) : C$, όπου C είναι τυχών τύπος, μπορούμε να ορίσουμε έναν μετασχηματισμό $(x : \text{BTree}) t(x) : C$ θέτοντας

$$\begin{aligned} t(\text{triv}) &: \equiv c_{\text{triv}}, \\ t(\text{join}(r, s)) &: \equiv c_{\text{join}}(r, s, t(r), t(s)). \end{aligned}$$

Άσκηση 2.3. Περιγράψτε τη μορφή του $\text{rec}_{\text{BTree}}$ και διατυπώστε τις ορίζουσες σχέσεις του.

Τα δυαδικά δέντρα είναι ειδική περίπτωση δέντρων δεδομένης διακλάδωσης. Ο τύπος $\text{Tree}(A)$ των δέντρων με τύπο διακλάδωσης A ορίζεται από το επαγωγικό σχήμα

1. $\text{triv}_A : \text{Tree}(A)$,
2. εάν $(x : A) b(x) : \text{Tree}(A)$, τότε $\text{join}_A(x : A) b(x) : \text{Tree}(A)$.

Σχηματικά, αυτό που λέει η δεύτερη ρήτρα είναι ότι εάν έχουμε ένα δέντρο $b(x)$ για κάθε $x : A$, μπορούμε να ενώσουμε αυτά τα δέντρα με μία καινούργια ρίζα και να φτιάξουμε ένα μεγάλο δέντρο $\text{join}_A(x : A) b(x)$, το οποίο περιέχει όλα τα $b(x)$ ως άμεσα υποδέντρα. Για να επεκτείνουμε τον ορισμό ενός μετασχηματισμού t στο $\text{join}_A(x : A) b(x)$, έχοντας ήδη διαθέσιμα τα $t(b(x))$ για $x : A$, χρειαζόμαστε έναν μετασχηματισμό

$$((x : A) y(x) : \text{Tree}(A), (x : A) z(x) : C) c_{\text{join}}(y, z) : C$$

οπότε, μαζί με ένα $c_{\text{triv}} : C$ μπορούμε να ορίσουμε τον t θέτοντας

$$\begin{aligned} t(\text{triv}_A) & \quad \equiv c_{\text{triv}}, \\ t(\text{join}_A(x : A) b(x)) & \quad \equiv c_{\text{join}}((x : A) b(x), (x : A) t(b(x))). \end{aligned}$$

Παρατηρήστε ότι ο τύπος A εμφανίζεται αρνητικά στον κατασκευαστή join_A , οπότε αναμένεται ότι το $\text{Tree}(A)$ συναρτάται ανταλλοίωτα με το A . Πράγματι, ένας μετασχηματισμός

$$(x : B) u(x) : A$$

επάγει έναν μετασχηματισμό

$$(x : \text{Tree}(A)) \text{Tree}(u)(x) : \text{Tree}(B)$$

με ορισμό

$$\begin{aligned} \text{Tree}(u)(\text{triv}_A) & \quad \equiv \text{triv}_B, \\ \text{Tree}(u)(\text{join}_A(x : A) b(x)) & \quad \equiv \text{join}_B(y : B) \text{Tree}(u)(b(u(y))). \end{aligned}$$

Άσκηση 2.4. Περιγράψτε τόν αναδρομέα τού $\text{Tree}(A)$, και εκφράστε τόν $\text{Tree}(u)$ με τη βοήθειά του.

Άσκηση 2.5. Στον ορισμό τού $\text{List}(A)$, ο τύπος A εμφανίζεται θετικά. Δοθέντος ενός μετασχηματισμού $(x : A) u(x) : B$, ορίστε, χρησιμοποιώντας τήν αρχή τής αναδρομής ή τον αναδρομέα τού $\text{List}(A)$, τον μετασχηματισμό $(x : \text{List}(A)) \text{List}(u)(x) : \text{List}(B)$ ο οποίος απεικονίζει μία λίστα μελών τού A στη λίστα των εικόνων τους μέσω τού u .

Αληθοτιμές

Ο Bool είναι ο τύπος που έχει ακριβώς δύο μέλη false και true . επομένως, περιγράφεται από το επαγωγικό σχήμα

1. $\text{false} : \text{Bool}$,
2. $\text{true} : \text{Bool}$.

Η αρχή τής αναδρομής για τον Bool εκφράζει το γεγονός ότι προκειμένου να ορίσουμε έναν μετασχηματισμό μελών τού Bool σε μέλη ενός τύπου C δεν έχουμε παρά να πούμε τι κάνει με το false και τι με το true . συγκεκριμένα, δοθέντων ενός $c_{\text{false}} : C$ και ενός $c_{\text{true}} : C$, οι σχέσεις

$$\begin{aligned} t(\text{false}) & \quad \equiv c_{\text{false}}, \\ t(\text{true}) & \quad \equiv c_{\text{true}} \end{aligned}$$

ορίζουν έναν μετασχηματισμό $(x:\text{Bool})t(x):C$. Όπως πάντα, έχουμε έναν αναδρομέα

$$(x:C, y:C, z:\text{Bool}) \text{rec}_{\text{Bool}}(x, y, z):C$$

με ορίζουσες σχέσεις

$$\begin{aligned} \text{rec}_{\text{Bool}}(x, y, \text{false}) &::= x, \\ \text{rec}_{\text{Bool}}(x, y, \text{true}) &::= y. \end{aligned}$$

Μία πιο ευανάγνωστη γραφή τού $\text{rec}_{\text{Bool}}(x, y, z)$ θα ήταν 'if z then y else x'.

Για παράδειγμα, μπορούμε να ορίσουμε τον αληθοπίνακα της διάζευξης μέσω της αναδρομής

$$\begin{aligned} \text{or}(b, \text{false}) &::= b, \\ \text{or}(b, \text{true}) &::= \text{true}, \end{aligned}$$

ή, εναλλακτικά, με τη βοήθεια του αναδρομέα τού Bool,

$$\text{or}(b, c) ::= \text{rec}_{\text{Bool}}(b, \text{true}, c).$$

Άσκηση 2.6. Ορίστε τούς αληθοπίνακες της σύζευξης και της συνεπαγωγής.

Η αρχή τής αναδρομής μάς παρέχει έναν τρόπο ορισμού μετασχηματισμών από τον Bool. Μια και στο επόμενο κεφάλαιο θα μιλήσουμε για λογική, ταιριάζει να κλείσουμε το κεφάλαιο της αναδρομής με κάποια παραδείγματα μετασχηματισμών προς τον Bool, δηλαδή αληθοσυναρτήσεων (αληθομετασχηματισμών, μάλλον, στην ορολογία μας). Με την ευκαιρία, θα πούμε δυο λόγια για πολλαπλή αναδρομή.

2.4 Πολλαπλή αναδρομή

Μέχρι τώρα είδαμε ποικίλα παραδείγματα ορισμού μετασχηματισμών, οι οποίοι είχαν περισσότερα από ένα ορίσματα, με αναδρομή σε ένα από αυτά. Υπάρχουν όμως καταστάσεις όπου χρειάζεται να κάνουμε αναδρομή σε δύο ή περισσότερα ορίσματα ταυτόχρονα. Αυτή η ανάγκη παρουσιάζεται, λόγω χάριν, στον ακόλουθο «ορισμό» τής αληθοσυνάρτησης $(x, y:\text{Nat}) \text{isequal}(x, y):\text{Bool}$ της ισότητας φυσικών αριθμών:

$$\begin{aligned} \text{isequal}(0, 0) &::= \text{true}, \\ \text{isequal}(0, s(n)) &::= \text{false}, \\ \text{isequal}(s(m), 0) &::= \text{false}, \\ \text{isequal}(s(m), s(n)) &::= \text{isequal}(m, n). \end{aligned}$$

Η ιδέα εδώ είναι να αποπλέξουμε τη διπλή αναδρομή σε δύο επάλληλες (ή διαδοχικές) αναδρομές. Για να το πετύχουμε αυτό, γράφουμε το $\text{isequal}(m, n)$ ως $\text{isequal}_m(n)$. Με αυτόν τον συμβολισμό, οι δύο πρώτες σχέσεις

$$\begin{aligned} \text{isequal}_0(0) &::= \text{true}, \\ \text{isequal}_0(s(n)) &::= \text{false} \end{aligned}$$

αποτελούν αναδρομικό ορισμό τού isequal_0 . Ομοίως, εάν έχουμε ορίσει τον isequal_m , οι δύο άλλες σχέσεις

$$\begin{aligned} \text{isequal}_{s(m)}(0) &::= \text{false}, \\ \text{isequal}_{s(m)}(s(n)) &::= \text{isequal}_m(n) \end{aligned}$$

ορίζουν τον $\text{isequal}_{s(m)}$. Δεν έχουμε τώρα παρά να βάλουμε αυτά τα δύο μαζί σε έναν αναδρομικό ορισμό του isequal_m , ή, εναλλακτικά, να επιστρατεύσουμε τον αναδρομέα των φυσικών αριθμών:

$$\text{isequal}_m := \text{rec}_{\text{Nat}}(c_0, (x, y) c_s(x, y), m),$$

όπου

$$\begin{aligned} c_0 &:= (n : \text{Nat}) \text{rec}_{\text{Nat}}(\text{true}, (z : \text{Nat}, w : \text{Bool}) \text{false}, n), \\ c_s(x, y) &:= (n : \text{Nat}) \text{rec}_{\text{Nat}}(\text{false}, (z : \text{Nat}, w : \text{Bool}) y(z), n). \end{aligned}$$

Παρατηρήστε ότι εδώ χρησιμοποιούμε μία διαφορετική μορφή του αναδρομέα από αυτή που έχουμε παρουσιάσει, καθώς τόσο το δεύτερο όρισμα του c_s όσο και το ίδιο το $\text{rec}_{\text{Nat}}(c_0, (x, y) c_s(x, y), m)$ είναι μετασχηματισμοί. Θα μπορούσαμε να γενικεύσουμε τον rec κατάλληλα ώστε να συμπεριλάβουμε αυτή την περίπτωση· επειδή όμως σύντομα θα εισαγάγουμε τύπους συναρτήσεων, παρουσία των οποίων αυτός ο γενικότερος αναδρομέας ορίζεται από τον ειδικότερο, δεν θα χρειαστεί να το κάνουμε. Από τη συζήτηση αυτή ας κρατήσουμε μόνο ότι μπορούμε, με τον ένα τρόπο ή με τον άλλο, να δίνουμε ορισμούς με πολλαπλή αναδρομή.

Άσκηση 2.7. Τροποποιώντας τον ορισμό του isequal ορίστε, με πολλαπλή αναδρομή, έναν μετασχηματισμό $(m, n : \text{Nat}) \text{isless}(m, n) : \text{Bool}$ ο οποίος παίρνει τις τιμές true και false ανάλογα με το εάν ο m είναι ή δεν είναι μικρότερος του n .

2.5 Ασκήσεις

Άσκηση 2.8. Η πράξη (almost minus) $m \dot{-} n$ ορίζεται από την αναδρομή

$$\begin{aligned} m \dot{-} 0 &:= m, \\ m \dot{-} s(n) &:= \text{pred}(m \dot{-} n). \end{aligned}$$

Γράψτε τό $m \dot{-} n$ χρησιμοποιώντας τον rec_{Nat} .

Άσκηση 2.9. Η αντιστροφή λίστας ορίζεται από την αναδρομή

$$\begin{aligned} \text{inv}(\text{nil}) &:= \text{nil}, \\ \text{inv}(\text{cons}(l, a)) &:= \text{cons}(\text{nil}, a) + \text{inv}(l). \end{aligned}$$

Γράψτε τό $\text{inv}(l)$ με τη βοήθεια του $\text{rec}_{\text{List}(A)}$.

Άσκηση 2.10 (insertion sort). Ο μετασχηματισμός $(a : A, l : \text{List}(A)) \text{insert}(a, l) : \text{List}(A)$ τής ένθεσης ενός μέλους σε μία (ταξινομημένη) λίστα ορίζεται από την αναδρομή

$$\begin{aligned} \text{insert}(a', \text{nil}) &:= \text{cons}(\text{nil}, a'), \\ \text{insert}(a', \text{cons}(l, a)) &:= \text{rec}_{\text{Bool}}(\text{cons}(\text{cons}(l, a), a'), \text{cons}(\text{insert}(a', l), a), \text{isless}(a', a)). \end{aligned}$$

Χρησιμοποιήστε αυτόν τον μετασχηματισμό για να περιγράψετε τον αλγόριθμο ταξινόμησης insertion sort. (Πρόκειται για τον αλγόριθμο ο οποίος, προκειμένου να ταξινομήσει μία λίστα $\text{cons}(l, a)$, ταξινομεί πρώτα την l και μετά κάνει insert το a .)

3 Οικογένειες τύπων και επαγωγή

Στο προηγούμενο κεφάλαιο διατυπώσαμε κάποιες αρχές αναδρομής, με τη βοήθεια των οποίων μπορούμε να εκφράσουμε μετασχηματισμούς μεταξύ των διαφόρων τύπων. Αυτό που φτιάξαμε, εν ολίγοις, είναι μία απλή συναρτησιακή γλώσσα. Ενδιαφερόμαστε όμως επίσης για τις ιδιότητες αυτών των μετασχηματισμών. Σε αυτό το κεφάλαιο, και πολύ περισσότερο στο επόμενο, θα δούμε πώς μπορούμε, στο πλαίσιο της θεωρίας τύπων, να διατυπώνουμε και να αποδεικνύουμε προτάσεις.

Σε αντίθεση με άλλες μαθηματικές θεωρίες και θεμελιώσεις των μαθηματικών όπως η θεωρία συνόλων, στη θεωρία τύπων οι μαθηματικές προτάσεις, καθώς και οι αποδείξεις τους, είναι μαθηματικά αντικείμενα πρώτης κατηγορίας. Συγκεκριμένα, οι μαθηματικές προτάσεις αναπαρίστανται από τύπους, που μπορούν να θεωρηθούν ταυτόχρονα μαθηματικές δομές και μαθηματικοί ισχυρισμοί, μία σύλληψη γνωστή ως *propositions as types*. Υπό αυτή τη σκοπιά, τα μέλη ενός τύπου νοούνται ως *τεκμηρία* ή *μάρτυρες* αλήθειας της αντίστοιχης πρότασης. (Μερικές φορές λέγονται επίσης αποδείξεις, αλλά αυτή η ορολογία μπορεί να είναι παραπλανητική, επομένως γενικά την αποφεύγουμε.) Μία άμεση μεθοδολογική συνέπεια είναι ότι προκειμένου να δείξουμε ότι μία πρόταση αληθεύει δεν έχουμε παρά να εμφανίσουμε ένα μέλος του τύπου που αντιστοιχεί σε αυτή την πρόταση.

Ωστόσο, αυτή η οπτική σχετικά με τις αποδείξεις διαφέρει ουσιαδώς από τη συνήθη. Ο τρόπος με τον οποίο η λογική γίνεται αντιληπτή από τη θεωρία τύπων είναι ότι μια πρόταση δεν είναι απλώς αληθής ή ψευδής, αλλά μάλλον μπορεί να νοηθεί ως η συλλογή όλων των δυνατών τεκμηρίων αλήθειας της. Σύμφωνα με αυτήν τη σύλληψη, οι αποδείξεις δεν είναι μόνο το μέσο επικοινωνίας των μαθηματικών, αλλά αποτελούν και οι ίδιες αντικείμενο μελέτης ισότιμο με πιο οικεία αντικείμενα όπως οι αριθμοί και οι συναρτήσεις.

3.1 Οικογένειες τύπων

Θα μιλήσουμε τώρα για το ένα από τα δύο δομικά στοιχεία των προτάσεων, τα κατηγορήματα· το άλλο, οι λογικές σταθερές, είναι το αντικείμενο του επόμενου κεφαλαίου.

Μία *οικογένεια τύπων* (*type family*) είναι ένας μετασχηματισμός μελών κάποιων τύπων σε τύπους. Σε μία οικογένεια $(x_1 : A_1, \dots, x_n : A_n) A(x_1, \dots, x_n)$, οι A_1, \dots, A_n λέγονται τύποι δεικτών (*indexing types*), και οι επιμέρους τύποι $A(x_1, \dots, x_n)$ λέγονται στιγμιότυπα (*instances*) της οικογένειας.

Οι οικογένειες τύπων, που επίσης λέγονται εξαρτώμενοι τύποι (*dependent types*), ήσαν μία από τις σημαντικότερες καινοτομίες της θεωρίας τύπων του Martin-Löf. Τυπικά παραδείγματα οικογενειών τύπων αποτελούν τα διάφορα κατηγορήματα $(x, y : A) x = y$, $(x : \text{Nat}) \text{Prime}(x)$ κ.λπ. που συναντάμε στα μαθηματικά. Ένα στοιχειώδες, αλλά σημαντικό, παράδειγμα οικογένειας είναι η σταθερή οικογένεια $(x : A) B$ όπου A και B είναι τύποι. Και βέβαια, μία οικογένεια $() A()$ με μηδέν το πλήθος ορίσματα δεν είναι παρά ένας τύπος.

3.2 Ισότητα

Ο απλούστερος τρόπος να ορίσουμε μία οικογένεια είναι προδιαγράφοντας κατασκευαστές στα διάφορα στιγμιότυπά της, όπως κάναμε και για μεμονωμένους τύπους. Θα χρησιμοποιήσουμε αυτόν τον τρόπο για να ορίσουμε την πλέον κοινή και πλέον σημαντική σχέση στα μαθηματικά, την ισότητα.

Έστω $a : A$, όπου A τύπος. Η *ισότητα προς a* είναι η οικογένεια

$$(x : A) a =_A x$$

που ορίζεται από τη μοναδική ρήτρα

$$\text{refl}_a : a =_A a.$$

Ως συνήθως, όταν δεν υπάρχει κίνδυνος σύγχυσης θα παραλείψουμε το subscript και θα γράφουμε απλούστερα $a = b$.

Η ισότητα προς a λέγεται επίσης *βασισμένη (based) ισότητα*, διότι το ένα σκέλος (το αριστερό στον συμβολισμό μας) κρατιέται σταθερό, σε αντιδιαστολή με την (απλώς) ισότητα που θα ορίσουμε στο επόμενο κεφάλαιο, η οποία είναι οικογένεια ως προς αμφότερα τα σκέλη. Οι δύο διαφέρουν όσον αφορά τη μορφή του αναδρομέα, αλλά είναι ισοδύναμες· για τον λόγο αυτόν, όταν δεν συντρέχει λόγος διάκρισης θα λέμε απλώς ισότητα.

Σχετικά με την αρχή τής αναδρομής, παρατηρήστε ότι η ισότητα προς a είναι οικογένεια, οπότε αυτό που θα ορίσουμε είναι μετασχηματισμοί προς οικογένειες ως προς τον ίδιο τύπο δεικτών, και επίσης ότι έχουμε μόνο έναν κατασκευαστή, οπότε αρκεί να πούμε τι κάνει ένας τέτοιος μετασχηματισμός με αυτόν. Αναλυτικότερα, ας θεωρήσουμε ότι μας έχουν δοθεί

1. μία οικογένεια $(x : A) C(x)$ τύπων, και
2. ένα μέλος c_{refl_a} τού $C(a)$.

Τότε, η σχέση

$$t(a, \text{refl}_a) := c_{\text{refl}_a}$$

ορίζει έναν μετασχηματισμό $(x : A, y : a = x) t(x, y) : C(x)$.

Παρατηρήστε ότι, σε σχέση με την περίπτωση των μεμονομένων τύπων, εδώ έχουμε ένα παραπάνω όρισμα, το οποίο χρησιμεύει στο να προσδιορίσει σε ποιο στιγμιότυπο βρισκόμαστε κάθε φορά. Ένας άλλος τρόπος να περιγραφεί αυτό είναι λέγοντας ότι αυτό που ορίζεται με αναδρομή στην ισότητα προς a είναι μία δέσμη

$$\begin{aligned} (y : a = b) t(b, y) : C(b), \\ (y : a = b') t(b', y) : C(b'), \\ (y : a = b'') t(b'', y) : C(b''), \\ \vdots \end{aligned}$$

αποτελούμενη από έναν μετασχηματισμό για κάθε μέλος τού τύπου δεικτών A .

Ο αναδρομέας τής ισότητας προς a είναι ο μετασχηματισμός

$$(x : A, c : C(a), p : a = x) \text{rec}_{a=x}(c, p) : C(x) \quad (1)$$

που ορίζεται από την αναδρομή

$$\text{rec}_{a=a}(c, \text{refl}_a) := c.$$

Ένας άλλος τρόπος γραφής τού (1) είναι υπό μορφήν κανόνα:

$$\frac{x : A \quad c : C(a) \quad p : a = x}{\text{rec}_{a=x}(c, p) : C(x)} \quad (2)$$

Αυτή η έκφραση ονομάζεται *κανόνας σχηματισμού* τού αναδρομέα τής ισότητας, διότι περιγράφει τον τρόπο με τον οποίο αυτός συντάσσεται, δηλαδή τη μορφή των ορισμάτων του και τον τύπο (ή τύπους στην προκειμένη περίπτωση) των τιμών του. Ανάλογοι κανόνες σχηματισμού μπορούν να γραφτούν για τους άλλους μετασχηματισμούς.

Άσκηση 3.1. Γράψτε τούς κανόνες σχηματισμού των κατασκευαστών τού $List(A)$.

Εάν στον (2) βάλουμε, για λόγους συμμετρίας, στη θέση τού x ένα μέλος a' τού A και κρατήσουμε μόνο τους τύπους, παίρνουμε τον λογικό κανόνα

$$\frac{C(a) \quad a = a'}{C(a')} \quad , \quad (3)$$

γνωστό και ως *indiscernibility of identicals*, ο οποίος εκφράζει το γεγονός ότι τα ίσα μοιράζονται τις ίδιες ιδιότητες.

Ένα άμεσο πόρισμα του κανόνα (3) είναι ότι η ισότητα διατηρείται από μετασχηματισμούς· προκειμένου για έναν μετασχηματισμό $(x : A) u(x) : B$, το ζητούμενο προκύπτει θέτοντας $C(x) := u(a) = u(x)$. Η πλήρης τυποθεωρητική διατύπωση του γεγονότος αυτού είναι η εξής:

Λήμμα 1. Έστω $(x : A) u(x) : B$ μετασχηματισμός. Τότε, για οποιαδήποτε $a, a' : A$ υπάρχει ένας μετασχηματισμός

$$(p : a =_A a') \text{ap}_u(p) : u(a) =_B u(a')$$

ο οποίος ικανοποιεί τη σχέση $\text{ap}_u(\text{refl}_a) \equiv \text{refl}_{u(a)}$.

Απόδειξη. Εδώ, όπως και στην πλειονότητα των αποδείξεων στη θεωρία τύπων, η εκφώνηση υποδεικνύει τον τρόπο δράσης. Συγκεκριμένα, η σχέση $\text{ap}_u(\text{refl}_a) \equiv \text{refl}_{u(a)}$ μάς καθοδηγεί να ορίσουμε το $\text{ap}_u(p)$ με αναδρομή στο p . Θεωρούμε λοιπόν την οικογένεια $(x : A) u(a) =_B u(x)$ και το μέλος $\text{refl}_{u(a)}$ τού $u(a) =_B u(a)$, και ορίζουμε τον μετασχηματισμό $(x : A, y : a =_A x) t(x, y) : u(a) =_B u(x)$ μέσω τής αναδρομής

$$t(a, \text{refl}_a) := \text{refl}_{u(a)}.$$

Δεν έχουμε πλέον παρά να θέσουμε $\text{ap}_u(p) := t(a', p)$.

Εναλλακτικά, μπορούμε να ορίσουμε απ' ευθείας τον ap_u επικαλούμενοι τον αναδρομέα τής ισότητας:

$$\text{ap}_u(p) := \text{rec}_{a=a'}(\text{refl}_{u(a)}, p). \quad \square$$

Όπως αναμένεται, η ισότητα είναι σχέση ισοδυναμίας. Το ακόλουθο λήμμα αποτελεί την τυποθεωρητική εκδοχή τής συμμετρίας.

Λήμμα 2. Για οποιαδήποτε $a, a' : A$ υπάρχει ένας μετασχηματισμός

$$(p : a = a') p^{-1} : a' = a$$

ο οποίος ικανοποιεί τη σχέση $\text{refl}_a^{-1} \equiv \text{refl}_a$.

Απόδειξη. Θεωρούμε την οικογένεια $(x : A) C(x)$, όπου $C(x) := x = a$, και ορίζουμε τον μετασχηματισμό $(x : A) t(x) : C(x)$ μέσω τής αναδρομής

$$t(a, \text{refl}_a) := \text{refl}_a.$$

Τέλος, θέτουμε $p^{-1} := t(a', p)$. Το δεύτερο ζητούμενο είναι άμεσο:

$$\text{refl}_a^{-1} \equiv t(a, \text{refl}_a) \equiv \text{refl}_a. \quad \square$$

Με τη βοήθεια του αναδρομέα τής ισότητας, το p^{-1} γράφεται

$$p^{-1} := \text{rec}_{a=a'}(\text{refl}_a, p).$$

Παρατηρήστε ότι η ομοιότητα του p^{-1} με το $\text{ap}_{(x:A)} x(p)$ είναι μόνο φαινομενική: Στη μία περίπτωση η οικογένεια ως προς την οποία κάνουμε αναδρομή είναι η $(x:A)a = x$, ενώ στην άλλη η $(x:A)x = a$. Το δίδαγμα είναι ότι είναι σημαντικό, όταν δίνουμε έναν ορισμό με αναδρομή ή επικαλούμαστε τον αναδρομέα τής ισότητας, να αναφέρουμε την οικογένεια στην οποία ο οριζόμενος μετασχηματισμός παίρνει τιμές.

Για τη μεταβατικότητα έχουμε το ακόλουθο:

Λήμμα 3. Για οποιαδήποτε $a, a', a'' : A$ υπάρχει ένας μετασχηματισμός

$$(p : a = a', q : a' = a'') p \cdot q : a = a''$$

ο οποίος ικανοποιεί τη σχέση $\text{refl}_a \cdot \text{refl}_a \equiv \text{refl}_a$.

Απόδειξη. Θεωρούμε την οικογένεια $(x:A) a = x$, και ορίζουμε τον μετασχηματισμό $(x:A) t(x) : a = x$ μέσω τής αναδρομής

$$t(a', \text{refl}_{a'}) := p.$$

Τέλος, θέτουμε $p \cdot q := t(a'', q)$. Στην περίπτωση που $a \equiv a' \equiv a''$, έχουμε

$$\text{refl}_a \cdot \text{refl}_a \equiv t(a, \text{refl}_a) \equiv \text{refl}_a. \quad \square$$

Μπορούμε επίσης να εκφράσουμε το $p \cdot q$ χρησιμοποιώντας τον αναδρομέα τής ισότητας:

$$p \cdot q := \text{rec}_{a'=a''}(p, q).$$

Για λόγους ομοιομορφίας, διατυπώνουμε και το τετριμμένο λήμμα που διευθετεί την ανακλαστικότητα:

Λήμμα 4. Για οποιοδήποτε $a : A$ υπάρχει ένα

$$1 : a = a$$

το οποίο ικανοποιεί τη σχέση $1 \equiv \text{refl}_a$. □

3.3 Επαγωγή

Η προσθήκη οικογενειών τύπων στη θεωρία μάς δίνει τη δυνατότητα να ισχυροποιήσουμε τις αρχές αναδρομής τών διαφόρων τύπων. Θα πάρουμε ως παράδειγμα τους φυσικούς αριθμούς: Η έννοια ενός αναδρομικού ορισμού

$$\begin{aligned} t(0) &:= c, \\ t(s(n)) &:= f_n(t(n)), \end{aligned}$$

όπου $c : C$ και $(n : \text{Nat}, x : C) f_n(x) : C$, είναι ότι ο t μπορεί να υπολογιστεί σε βήματα:

$$\begin{aligned} t(0) &\equiv c, \\ t(1) &\equiv f_0(t(0)), \\ t(2) &\equiv f_1(t(1)), \end{aligned}$$

και ούτω καθεξής. Σχηματικά, οι τιμές του t λαμβάνονται «κυνηγώντας» τό c κατά μήκος του διαγράμματος

$$C \xrightarrow{f_0} C \xrightarrow{f_1} C \xrightarrow{f_2} \dots$$

Η ίδια, όμως, διαδικασία υπολογισμού εφαρμόζεται και στο γενικότερο διάγραμμα

$$C_0 \xrightarrow{f_0} C_1 \xrightarrow{f_1} C_2 \xrightarrow{f_2} \dots,$$

όπου, αντί για έναν τύπο C , έχουμε μία οικογένεια τύπων $(n : \text{Nat}) C_n$. Οδηγούμαστε έτσι στην αρχή της επαγωγής του Nat : Δοθέντων

- μιας οικογένειας τύπων $(x : \text{Nat}) C(x)$,
- ενός $c_0 : C(0)$, και
- ενός μετασχηματισμού $(x : \text{Nat}, y : C(x)) c_s(x, y) : C(s(x))$,

οι σχέσεις

$$\begin{aligned} t(0) &:\equiv c_0, \\ t(s(n)) &:\equiv c_s(n, t(n)) \end{aligned}$$

ορίζουν έναν μετασχηματισμό

$$(x : \text{Nat}) t(x) : C(x).$$

Με ανάλογο τρόπο γενικεύονται οι αρχές αναδρομής των άλλων τύπων. Η αρχή της επαγωγής για τον BTree , π.χ., διαμορφώνεται ως εξής: Δοθέντων

- μιας οικογένειας $(x : \text{BTree}) C(x)$,
- ενός $c_{\text{triv}} : C(\text{triv})$, και
- ενός μετασχηματισμού

$$(x : \text{BTree}, y : \text{BTree}, z : C(x), w : C(y)) c_{\text{join}}(x, y, z, w) : C(\text{join}(x, y)),$$

οι σχέσεις

$$\begin{aligned} t(\text{triv}) &:\equiv c_{\text{triv}}, \\ t(\text{join}(r, s)) &:\equiv c_{\text{join}}(r, s, t(r), t(s)) \end{aligned}$$

ορίζουν έναν μετασχηματισμό $(x : \text{BTree}) t(x) : C(x)$.

Άσκηση 3.2. Διατυπώστε τις αρχές επαγωγής των $\text{List}(A)$ και Bool .

Η αρχή τής επαγωγής τού Nat οφείλει την ονομασία της στο ότι εμπεριέχει την οικεία μέθοδο απόδειξης ιδιοτήτων των φυσικών με επαγωγή: Εάν $\phi(x)$ είναι μία ιδιότητα φυσικών αριθμών, από μία απόδειξη c_0 τής $\phi(0)$ και μία απόδειξη $c_s(x, y)$ τής $\phi(s(x))$ από την $\phi(x)$ λαμβάνουμε, μέσω τού μετασχηματισμού t που ορίζεται με επαγωγή από τα c_0 και c_s , μία απόδειξη $t(x)$ τού $\phi(x)$ για τυχόντα φυσικό αριθμό x .

Η γενίκευση του αναδρομέα για την αρχή τής επαγωγής ονομάζεται *επαγωγέας* και συμβολίζεται ind : για τους φυσικούς αριθμούς, έχει τη μορφή

$$(z : C(0), (x : \text{Nat}, y : C(x)) w(x, y) : C(s(x)), n : \text{Nat}) \text{ind}_{\text{Nat}}(z, w, n) : C(n).$$

Ως παράδειγμα εφαρμογής τής αρχής τής επαγωγής, ας υποθέσουμε ότι θέλουμε να δείξουμε ότι η πρόσθεση φυσικών αριθμών είναι αντιμεταθετική,

$$n + m = m + n,$$

με επαγωγή στο n . Αφ' ενός έχουμε να δείξουμε ότι $0 + m = m + 0$, το οποίο, δεδομένου ότι $m + 0 \equiv m$, γράφεται ισοδύναμα

$$0 + m = m. \quad (4)$$

Αφ' ετέρου, έχουμε να δείξουμε ότι εάν $n + m = m + n$, τότε $s(n) + m = m + s(n)$, το οποίο, δεδομένου ότι $m + s(n) \equiv s(m + n)$, και αξιοποιώντας τήν επαγωγική υπόθεση, γράφεται ισοδύναμα

$$s(n) + m = s(m + n). \quad (5)$$

Παρατηρήστε ότι οι σχέσεις (4) και (5) είναι οι οριζουσες σχέσεις τής πρόσθεσης αντεστραμμένες· αυτό φαίνεται καλύτερα εάν θεσουμε $m +' n := n + m$:

$$\begin{aligned} m +' 0 &= m, \\ m +' s(n) &= s(m +' n). \end{aligned}$$

Αυτό που μόλις διαπιστώσαμε είναι ειδική περίπτωση του εξής αποτελέσματος.

Θεώρημα 5 (μοναδικότητα του *definiendum*). *Ας θεωρήσουμε τον αναδρομικό ορισμό*

$$\begin{aligned} t(0) &:= c_0, \\ t(s(n)) &:= c_s(n, t(n)), \end{aligned}$$

όπου $c_0 : C$ και $(x : \text{Nat}, y : C) c_s(x, y) : C$, και ας υποθέσουμε ότι μας έχει δοθεί ένας μετασχηματισμός $(x : \text{Nat}) u(x) : C$ μαζί με τα εξής δεδομένα:

1. ένα $p_0 : u(0) = c_0$, και
2. έναν μετασχηματισμό $(x : \text{Nat}) p_s(x) : u(s(x)) = c_s(x, u(x))$.

Τότε, υπάρχει ένας μετασχηματισμός

$$(x : \text{Nat}) p(x) : u(x) = t(x).$$

Απόδειξη. Θα ορίσουμε τον p με επαγωγή. Η μία ρήτρα τού ορισμού είναι προφανής:

$$p(0) := p_0 : u(0) = c_0 \equiv t(0). \quad (6)$$

Όσον αφορά την άλλη, εάν $p(n) : u(n) = t(n)$, τότε παίρνουμε

$$p_s(n) : u(s(n)) = c_s(n, u(n))$$

και

$$\text{ap}_{(y:C) c_s(n,y)}(p(n)) : c_s(n, u(n)) = c_s(n, t(n)) \equiv t(s(n))$$

οπότε μπορούμε να επικαλεστούμε τη μεταβατικότητα της ισότητας και να θέσουμε

$$p(s(n)) := p_s(n) \cdot \text{ap}_{(y:C) c_s(n,y)}(p(n)) : u(s(n)) = t(s(n)). \quad (7)$$

Ο p ορίστηκε με επαγωγή από τις (6) και (7). \square

Άσκηση 3.3. Διατυπώστε και αποδείξτε τό ανάλογο του θεωρήματος 5 για λίστες.

Άσκηση 3.4. Συμπληρώστε τήν απόδειξη της αντιμεταθετικότητας της πρόσθεσης. Συγκεκριμένα, ορίστε, με επαγωγή στο m , μετασχηματισμούς

$$(m : \text{Nat}) p_0(m) : 0 + m = m$$

και

$$(n, m : \text{Nat}) p_s(n, m) : s(n) + m = s(n + m)$$

και μετά εφαρμόστε το θεώρημα 5 για να συμπεράνετε, για οποιοδήποτε $m : \text{Nat}$, την ύπαρξη ενός μετασχηματισμού

$$(n : \text{Nat}) p(n) : n + m = m + n.$$

3.4 Ασκήσεις

Άσκηση 3.5. Δείξτε ότι η πρόσθεση λιστών είναι προσεταιριστική, περιγράφοντας, για οποιαδήποτε $j, k, l : \text{List}(A)$, ένα μέλος του τύπου

$$(j + k) + l = j + (k + l).$$

[Υπόδειξη: Κάντε επαγωγή στο l .]

Άσκηση 3.6. Δοθέντος ενός μετασχηματισμού $(x : A) u(x) : B$, δείξτε ότι, για οποιαδήποτε $k, l : \text{List}(A)$,

$$\text{List}(u)(k + l) = \text{List}(u)(k) + \text{List}(u)(l).$$

[Υπόδειξη: Κάντε επαγωγή στο l .]

Άσκηση 3.7 (Φυσικότητα του cat). Δοθέντος ενός μετασχηματισμού $(x : A) u(x) : B$, δείξτε ότι, για οποιοδήποτε $L : \text{List}(\text{List}(A))$,

$$\text{cat}(\text{List}(\text{List}(u)))(L) = \text{List}(u)(\text{cat}(L)).$$

[Υπόδειξη: Κάντε επαγωγή στο L .]

4 Λογική

Υπάρχει στενή σχέση ανάμεσα στη θεωρία τύπων και τη λογική, ιδιαίτερα τη θεωρία αποδείξεων. Μία πτυχή τής σχέσης αυτής, η οποία σκιαγραφήθηκε ήδη στο προηγούμενο κεφάλαιο, αφορά την ερμηνεία των προτάσεων ως τύπων, γνωστή και ως αντιστοιχία Curry-Howard. Ωστόσο, εδώ υποκρύπτεται ένα σημαντικά βαθύτερο γεγονός, που έχει να κάνει με την ανάγνωση της θεωρίας τύπων ως θεωρίας νοήματος των αναλυτικών προτάσεων. Το ζήτημα του προσδιορισμού των αναλυτικών

προτάσεων έχει πλούσια ιστορία και συνδέεται με διάφορα άλλα εξαιρετικά ενδιαφέροντα φιλοσοφικά ερωτήματα, η πραγμάτευση των οποίων ξεφεύγει από τους σκοπούς αυτών των σημειώσεων. Θα προσπαθήσουμε μόνο να σκιαγραφήσουμε το σκεπτικό στη βάση του οποίου οικοδομείται η σχέση μεταξύ λογικής και θεωρίας τύπων.

4.1 Η έννοια του τεκμηρίου αλήθειας

Η αποδεικτική διαδικασία έχει απολύτως κεντρική θέση στα μαθηματικά. Και δικαίως, αφού είναι ο τρόπος με τον οποίο αποκτούμε γνώση των μαθηματικών προτάσεων. Ποια είναι, όμως, η σχέση ανάμεσα στην απόδειξη και τη γνώση; Στο [2], ο Martin-Löf περιγράφει το αποδεικνύειν μία πρόταση ϕ ως την πρόσκτηση ή κατασκευή ή σύλληψη ενός τεκμηρίου αλήθειας της ϕ . Τότε, το γνωρίζειν την ϕ νοείται ως το έχειν αποδείξει την ϕ , δηλαδή ως η κατοχή ενός τεκμηρίου αλήθειας της ϕ .

Μία απόδειξη ενδέχεται, εκτός από συμπέρασμα, να έχει και υποθέσεις. Στην περίπτωση αυτή, η γνώση η οποία κομίζεται είναι κατά συνθήκη. Άλλως ειπείν, μία απόδειξη με υποθέσεις παρέχει σε κάποιον που γνωρίζει τις υποθέσεις έναν τρόπο να γνωρίσει το συμπέρασμα. Δοθέντος ότι το γνωρίζειν συνίσταται στην κατοχή ενός τεκμηρίου αλήθειας, οδηγούμαστε στην εξής

Διαπίστωση. *Μία απόδειξη παριστάνει έναν μετασχηματισμό των τεκμηρίων αλήθειας κάποιων προτάσεων (των υποθέσεων) σε τεκμήρια αλήθειας κάποιας πρότασης (του συμπεράσματος).*

Κατ' αυτόν τον τρόπο, έχουμε διευκρινίσει τη σχέση μεταξύ απόδειξης και γνώσης. Μένει ακόμα να πούμε ποια είναι τα τεκμήρια αλήθειας των προτάσεων. Σχετικά με αυτό, παρατηρήστε ότι το τι συνιστά τεκμήριο αλήθειας καθεμιάς πρότασης είναι ακριβώς ό,τι χρειάζεται να γνωρίζει κανείς προκειμένου να είναι σε θέση τόσο να διατυπώνει αποδείξεις, όσο και να κατανοεί τις αποδείξεις που διατυπώνουν άλλοι ως τέτοιες. Αυτή, όμως, είναι η λειτουργία του νοήματος:

Ορισμός 6. *Αποδεικτικό ή θετικό νόημα (ή, απλώς, νόημα) μιας πρότασης ονομάζεται το τι συνιστά τεκμήριο αλήθειας αυτής.*

Το σκεπτικό αυτού του ορισμού είναι ότι στα μαθηματικά, αλλά και σε κάθε άλλο πεδίο στο οποίο η αποδεικτική διαδικασία έχει κεντρικό ρόλο, οι προτάσεις «κουβαλούν» το θετικό τους νόημα, καθώς αυτό είναι που προσδιορίζει τους τρόπους με τους οποίους συμμετέχουν σε αποδείξεις.

4.2 Προτασιακή λογική

Όσον αφορά τον προσδιορισμό του νοήματος των διαφόρων προτάσεων, παρατηρήστε ότι ένας ορισμός είναι μία πράξη απόδοσης νοήματος σε ένα σύμβολο, έναν όρο ή μία οποιαδήποτε άλλη, ενδεχομένως σύνθετη, γλωσσική έκφραση. Αυτό σημαίνει, αντίστροφα, ότι η σχέση ανάμεσα σε μία γλωσσική έκφραση και στο νόημά της μπορεί να είναι αντικείμενο ορισμού, κι αυτό ισχύει ιδιαίτερα για προτάσεις¹.

¹Ο όρος *πρόταση* αντιστοιχεί, στα αγγλικά, στους δύο όρους *sentence* και *proposition*, ο πρώτος εκ των οποίων αναφέρεται στην πρόταση ως γλωσσική έκφραση, ενώ ο δεύτερος στο νόημα ή τη σημασία μιας τέτοιας γλωσσικής έκφρασης· ισοδύναμα, μία πρόταση-proposition είναι ένα προτασιακό νόημα, και μία πρόταση-sentence είναι μία γλωσσική έκφραση ενός τέτοιου νοήματος. Όταν μιλάμε για το νόημα ή τον ορισμό μιας πρότασης εννοούμε, ξεκάθαρα, την πρόταση ως γλωσσική έκφραση.

Από την άλλη μεριά, ο προσδιορισμός τού νοήματος των προτάσεων μιας προϋπάρχουσας γλώσσας δε μπορεί να είναι αυθαίρετος, αλλά θα πρέπει να στηρίζεται σε μία νοηματική ανάλυση αυτής της γλώσσας. Προκειμένου για τη χρήση των λογικών σταθερών στα κατασκευαστικά μαθηματικά, η σχετική ανάλυση συνοψίζεται στην *ερμηνεία Brouwer-Heyting-Kolmogorov (BHK)*, η οποία, για τους συνδέσμους, έχει ως εξής:

- Ένα τεκμήριο αλήθειας της ϕ & ψ αποτελείται από ένα τεκμήριο αλήθειας της ϕ και ένα τεκμήριο αλήθειας της ψ .
- Τεκμήρια αλήθειας της $\phi \vee \psi$ είναι τα τεκμήρια αλήθειας της ϕ καθώς και εκείνα της ψ .
- Τεκμήριο αλήθειας της $\phi \supset \psi$ είναι ένας μετασχηματισμός τών τεκμηρίων αλήθειας της ϕ σε τεκμήρια αλήθειας της ψ .
- $H \perp$ δεν έχει τεκμήρια αλήθειας.
- $H \top$ έχει ένα τεκμήριο αλήθειας.

Τέλος, η άρνηση $\neg\phi$ μιας πρότασης ϕ ορίζεται ως η πρόταση $\phi \supset \perp$.

Η BHK διευκρινίζει τον τρόπο με τον οποίο οι λογικές σταθερές χρησιμοποιούνται στα κατασκευαστικά μαθηματικά. Το κάνει, δε, αυτό, περιγράφοντας το νόημα καθεμιάς σύνθετης πρότασης συναρτήσει των νοημάτων των απλούστερων προτάσεων από τις οποίες έχει συντεθεί. Μάλιστα, καθεμιά από τις ρήτρες τής BHK είναι ένα επαγωγικό σχήμα. Συνεπεία αυτού, μπορούμε να πούμε ότι το νόημα καθεμιάς πρότασης είναι ο τύπος των τεκμηρίων αλήθειας αυτής. Αυτό μας επιτρέπει να χρησιμοποιούμε τυποθεωρητική ορολογία και τυποθεωρητικό συμβολισμό όταν μιλάμε για προτάσεις· μεταξύ άλλων, γράφουμε $x : \phi$ για να δηλώσουμε ότι το x είναι τεκμήριο αλήθειας της ϕ . Θα εξετάσουμε τους συνδέσμους κατά σειράν.

Σύζευξη

Στην BHK, οι κατασκευαστές των (τεκμηρίων αλήθειας των) διαφόρων προτάσεων έχουν αποσιωπηθεί. Ωστόσο, προς χάριν τής τυποθεωρητικής πραγμάτευσης, χρειάζεται να τους εμφανίσουμε. Έτσι, ορίζουμε την σύζευξη ϕ_1 & ϕ_2 δύο προτάσεων ϕ_1 και ϕ_2 μέσω τού κατασκευαστή (τεκμηρίων αλήθειας)

- Εάν $a_1 : \phi_1$ και $a_2 : \phi_2$, τότε $\text{pair}(a_1, a_2) : \phi_1 \& \phi_2$,

ή, υπό μορφήν κανόνα σχηματισμού,

$$\frac{a_1 : \phi_1 \quad a_2 : \phi_2}{\text{pair}(a_1, a_2) : \phi_1 \& \phi_2} .$$

Παραλείποντας τα τεκμήρια αλήθειας παίρνουμε τον κανόνα απαγωγής

$$\frac{\phi_1 \quad \phi_2}{\phi_1 \& \phi_2} \&I$$

που εκφράζει το στοιχειώδες λογικό γεγονός ότι από δύο προτάσεις μπορούμε να συμπεράνουμε τη σύζευξή τους. Ο κανόνας αυτός ονομάζεται *κανόνας εισαγωγής (introduction rule)* τής σύζευξης, διότι περιγράφει τον (κανονικό) τρόπο με τον οποίο μία σύζευξη εμφανίζεται ως συμπέρασμα μιας απόδειξης.

Όπως κάθε τύπος, η σύζευξη ικανοποιεί μία αρχή αναδρομής, η οποία λέει ότι, δοθέντος ενός μετασχηματισμού $(x_1 : \phi_1, x_2 : \phi_2) c_{\text{pair}}(x_1, x_2) : \theta$, η σχέση

$$t(\text{pair}(a_1, a_2)) := c_{\text{pair}}(a_1, a_2)$$

ορίζει έναν μετασχηματισμό $(x : \phi_1 \& \phi_2) t(x) : \theta$. Η αρχή αυτή συνοψίζεται σε έναν αναδρομέα

$$((x_1 : \phi_1, x_2 : \phi_2) z(x_1, x_2) : \theta, x : \phi_1 \& \phi_2) \text{rec}_{\phi_1 \& \phi_2}(z, x) : \theta$$

ή, υπό μορφήν κανόνα σχηματισμού,

$$\frac{\begin{array}{c} (x_1 : \phi_1, x_2 : \phi_2) \\ \vdots \\ z(x_1, x_2) : \theta \quad x : \phi_1 \& \phi_2 \end{array}}{\text{rec}_{\phi_1 \& \phi_2}(z, x) : \theta},$$

οριζόμενο από τη σχέση

$$\text{rec}_{\phi_1 \& \phi_2}(z, \text{pair}(a_1, a_2)) := z(a_1, a_2).$$

Εάν από τον κανόνα σχηματισμού του $\text{rec}_{\phi_1 \& \phi_2}$ παραλείψουμε τα τεκμήρια αλήθειας παίρνουμε τον κανόνα απαγωγής

$$\frac{\begin{array}{c} (\phi_1, \phi_2) \\ \vdots \\ \theta \end{array} \quad \frac{\phi_1 \& \phi_2}{\theta} \& \mathcal{E},$$

ο οποίος εκφράζει τον τρόπο με τον οποίο μία σύζευξη μπορεί να χρησιμοποιηθεί ως υπόθεση, και γι' αυτό λέγεται *κανόνας απαλοιφής* τής σύζευξης.

Διάζευξη

Όμοια, η διάζευξη έχει τον επαγωγικό ορισμό

$$\frac{a_1 : \phi_1}{\text{in}_1(a_1) : \phi_1 \vee \phi_2} \quad \frac{a_2 : \phi_2}{\text{in}_2(a_2) : \phi_1 \vee \phi_2}.$$

Κι εδώ μπορούμε να παραλείψουμε τα τεκμήρια αλήθειας και να πάρουμε τους κανόνες εισαγωγής τής διάζευξης

$$\frac{\phi_1}{\phi_1 \vee \phi_2} \quad \frac{\phi_2}{\phi_1 \vee \phi_2} \vee \mathcal{I},$$

οι οποίοι εκφράζουν το γεγονός ότι μπορούμε να συμπεράνουμε μία διάζευξη από εκάστη των διαζευκτέων.

Η αρχή τής αναδρομής για τη διάζευξη έχει ως εξής: Δοθέντων δύο μετασχηματισμών $(x_1 : \phi_1) c_{\text{in}_1}(x_1) : \theta$ και $(x_2 : \phi_2) c_{\text{in}_2}(x_2) : \theta$, οι σχέσεις

$$\begin{aligned} t(\text{in}_1(a_1)) &:= c_{\text{in}_1}(a_1), \\ t(\text{in}_2(a_2)) &:= c_{\text{in}_2}(a_2) \end{aligned}$$

ορίζουν έναν μετασχηματισμό $(x : \phi_1 \vee \phi_2) t(x) : \theta$. Ο αναδρομέας τής διάζευξης έχει τον κανόνα σχηματισμού

$$\frac{\begin{array}{ccc} (x_1 : \phi_1) & (x_2 : \phi_2) & \\ \vdots & \vdots & \\ z_1(x_1) : \theta & z_2(x_2) : \theta & x : \phi_1 \vee \phi_2 \end{array}}{\text{rec}_{\phi_1 \vee \phi_2}(z_1, z_2, x) : \theta}$$

και ορίζεται από τις σχέσεις

$$\begin{aligned} \text{rec}_{\phi_1 \vee \phi_2}(z_1, z_2, \text{in}_1(a_1)) &::= z_1(a_1), \\ \text{rec}_{\phi_1 \vee \phi_2}(z_1, z_2, \text{in}_2(a_2)) &::= z_2(a_2). \end{aligned}$$

Διαγράφοντας τα τεκμήρια αλήθειας από τον κανόνα σχηματισμού του $\text{rec}_{\phi_1 \vee \phi_2}$ παίρνουμε τον κανόνα απαλοιφής τής διάζευξης

$$\frac{\begin{array}{ccc} (\phi_1) & (\phi_2) & \\ \vdots & \vdots & \\ \theta & \theta & \phi_1 \vee \phi_2 \end{array}}{\theta} \vee \mathcal{E},$$

ο οποίος περιγράφει την απόδειξη με διάκριση περιπτώσεων.

Συνεπαγωγή

Η περίπτωση της συνεπαγωγής παρουσιάζει λίγο μεγαλύτερο ενδιαφέρον. Εδώ, ο ορισμός έχει τη μορφή

- Εάν ο $(x : \phi) b(x) : \psi$ είναι μετασχηματισμός των τεκμηρίων αλήθειας της ϕ σε τεκμήρια αλήθειας της ψ , τότε το $\lambda(x : \phi) b(x)$ είναι τεκμήριο αλήθειας της $\phi \supset \psi$.

Η ιδιαιτερότητα της (μοναδικής) ρήτρας αυτού του ορισμού είναι ότι, σε αντίθεση με όλους τους επαγωγικούς ορισμούς των άλλων συνδέσμων, εισάγει έναν κατασκευαστή, την λ -αφαίρεση, ο οποίος δέχεται ένα όρισμα που δεν είναι μέλος κάποιου τύπου, παρά είναι το ίδιο μετασχηματισμός. Αυτό αντανακλάται και στον αντίστοιχο κανόνα σχηματισμού, ο οποίος έχει τη μορφή

$$\frac{\begin{array}{c} (x : \phi) \\ \vdots \\ b(x) : \psi \end{array}}{\lambda(x : \phi) b(x) : \phi \supset \psi}.$$

Τα τεκμήρια αλήθειας των συνεπαγωγών ονομάζονται *συναρτήσεις*. Θα ταίριαζε, επομένως, να γράφαμε $\text{function}(x : \phi) b(x)$ αντί για $\lambda(x : \phi) b(x)$, μια και αυτό που δηλώνεται εδώ είναι μία συνάρτηση με όρισμα x και σώμα $b(x)$. Ωστόσο, το σύμβολο λ είναι καθιερωμένο στη λογική και τη θεωρία τύπων, και δε θα επιχειρήσουμε να το αλλάξουμε.

Παραλείποντας τα τεκμήρια αλήθειας παίρνουμε τον κανόνα εισαγωγής τής συνεπαγωγής

$$\frac{\begin{array}{c} (\phi) \\ \vdots \\ \psi \end{array}}{\phi \supset \psi} \supset \mathcal{I}$$

ο οποίος, σε άλλες διατυπώσεις τής λογικής, είναι γνωστός ως θεώρημα απαγωγής.

Η αρχή τής αναδρομής για τη συνεπαγωγή αποτελεί λίγο μεγαλύτερη πρόκληση, γι' αυτό τη διατυπώνουμε αναλυτικά: Έστω θ τυχούσα πρόταση, και ας υποθέσουμε ότι μας έχει δοθεί ένας μετασχηματισμός $((x : \phi) y(x) : \psi) c_\lambda(y) : \theta$ ο οποίος δέχεται ως όρισμα έναν μετασχηματισμό τεκμηρίων αλήθειας της ϕ σε τεκμήρια αλήθειας της ψ και επιστρέφει ένα τεκμήριο αλήθειας της θ . Με αυτά τα δεδομένα, η σχέση

$$t(\lambda(x : \phi) b(x)) \equiv c_\lambda(b)$$

ορίζει έναν μετασχηματισμό $(x : \phi \supset \psi) t(x) : \theta$.

Ός συνήθως, ο αναδρομέας τής συνεπαγωγής λαμβάνεται εμφανίζοντας ως όρισμα την παράμετρο c_λ , οπότε έχει τον κανόνα σχηματισμού

$$\frac{\left(\frac{x : \phi}{y(x) : \psi} \right) \quad \vdots \quad z(y) : \theta \quad f : \phi \supset \psi}{\text{rec}_{\phi \supset \psi}(z, f) : \theta},$$

και ορίζεται από τη σχέση

$$\text{rec}_{\phi \supset \psi}(z, \lambda(x : \phi) b(x)) \equiv z(b).$$

Και πάλι, διαγράφοντας τα τεκμήρια αλήθειας λαμβάνουμε τον κανόνα απαλοιφής τής συνεπαγωγής

$$\frac{\left(\frac{\phi}{\psi} \right) \quad \vdots \quad \theta \quad \phi \supset \psi}{\theta} \supset \mathcal{E}.$$

Εάν συμβολίσουμε $\Sigma \vdash \theta$ το γεγονός ότι η θ έπεται (είναι λογική συνέπεια) των προτάσεων και κανόνων που ανήκουν στο σύνολο Σ , ο $(\supset \mathcal{E})$ λέει ότι εάν $\Sigma \cup \left\{ \frac{\phi}{\psi} \right\} \vdash \theta$, τότε $\Sigma \cup \{ \phi \supset \psi \} \vdash \theta$.

Ψευδές

Το ψευδές, μη έχοντας τεκμήρια αλήθειας, έχει τον τετριμμένο, ή κενό, επαγωγικό ορισμό που δεν περιέχει καμία ρήτρα· κατά συνέπεια δεν έχει και κανόνες εισαγωγής. Εφ' όσον δεν έχει τεκμήρια αλήθειας, η αντίστοιχη αρχή αναδρομής λέει απλώς ότι για κάθε πρόταση θ ορίζεται ένας μετασχηματισμός τεκμηρίων αλήθειας της \perp σε τεκμήρια αλήθειας της θ , που είναι και ο αναδρομέας

$$(x : \perp) \text{rec}_\perp(x) : \theta$$

τού ψευδούς· υπό μορφήν κανόνα σχηματισμού,

$$\frac{x : \perp}{\text{rec}_\perp(x) : \theta}.$$

Διαγράφοντας τα τεκμήρια αλήθειας παίρνουμε τον κανόνα απαλοιφής τού ψευδούς

$$\frac{\perp}{\theta} \perp \mathcal{E},$$

που είναι γνωστός και ως *ex falso (sequitur) quodlibet*.

Αληθές

Το αληθές έχει τον ορισμό

- $! : \top$,

η μοναδική ρήτρα τού οποίου γράφεται επίσης

$$\overline{! : \top}$$

και δίνει τον κανόνα εισαγωγής

$$\frac{}{\top} \top I$$

που λέει, απλώς, ότι η \top αληθεύει.

Προκειμένου να ορίσουμε έναν μετασχηματισμό των τεκμηρίων αλήθειας του αληθούς δεν έχουμε παρά να πούμε πώς αυτός δρα στο μοναδικό τεκμήριο αλήθειας $! : \top$. αυτό ακριβώς εκφράζεται από την αρχή αναδρομής τού αληθούς: Δοθέντος ενός $c_1 : \theta$, η σχέση

$$t(!) := c_1$$

ορίζει έναν μετασχηματισμό $(x : \top) t(x) : \theta$. Έτσι και ο αναδρομέας τού αληθούς

$$(x : \theta, y : \top) \text{rec}_{\top}(x, y) : \theta$$

ορίζεται από τη σχέση

$$\text{rec}_{\top}(x, !) := x.$$

Ο rec_{\top} έχει τον κανόνα σχηματισμού

$$\frac{x : \theta \quad y : \top}{\text{rec}_{\top}(x, y) : \theta} ,$$

από τον οποίο αφαιρώντας τά τεκμήρια αλήθειας παίρνουμε τον κανόνα απαλοιφής τού αληθούς

$$\frac{\theta \quad \top}{\theta} \top E .$$

4.2.1 Ειδικοί κανόνες απαλοιφής

Εάν ένας σύνδεσμος έχει ακριβώς έναν κανόνα εισαγωγής, ο μοναδικός αυτός κανόνας εισαγωγής μπορεί επίσης να διαβαστεί από κάτω προς τα επάνω. Τα προ-ϊόντα αυτής τής αντιστροφής λέγονται *ειδικοί (special) κανόνες απαλοιφής* (και, ενίοτε, για αντιδιαστολή, οι άλλοι κανόνες απαλοιφής ονομάζονται *γενικοί*). Προκειμένου για τη σύζευξη, αυτοί είναι οι

$$\frac{\phi_1 \ \& \ \phi_2}{\phi_1} \quad \frac{\phi_1 \ \& \ \phi_2}{\phi_2} \ \& S .$$

Για τη συνεπαγωγή έχουμε τον κανόνα

$$\frac{\phi \supset \psi \quad \phi}{\psi} \supset S ,$$

γνωστό και ως *modus ponens*. Τέλος, για το αληθές έχουμε μηδέν το πλήθος ειδικούς κανόνες απαλοιφής.

Για καθέναν από τους τρεις παραπάνω συνδέσμους, οι ειδικοί κανόνες απαλοιφής είναι ισοδύναμοι με τον (γενικό) κανόνα απαλοιφής. Για να το δείξουμε αυτό για τη σύζευξη, θεωρούμε τους μετασχηματισμούς

$$\frac{x : \phi_1 \ \& \ \phi_2}{\text{pr}_1(x) : \phi_1} \quad \frac{x : \phi_1 \ \& \ \phi_2}{\text{pr}_2(x) : \phi_2} ,$$

οι οποίοι ορίζονται μέσω των αναδρομών

$$\begin{aligned} \text{pr}_1(\text{pair}(a_1, a_2)) &::= a_1, \\ \text{pr}_2(\text{pair}(a_1, a_2)) &::= a_2. \end{aligned}$$

Όπως και κάθε άλλος μετασχηματισμός που ορίζεται με αναδρομή, οι pr_1 και pr_2 μπορούν να εκφραστούν με τη βοήθεια του $\text{rec}_{\phi_1 \ \& \ \phi_2}$: αντιστρόφως, ο $\text{rec}_{\phi_1 \ \& \ \phi_2}$ ορίζεται από τους pr_1 και pr_2 μέσω τής σχέσης

$$\text{rec}_{\phi_1 \ \& \ \phi_2}(z, x) ::= z(\text{pr}_1(x), \text{pr}_2(x)).$$

Άσκηση 4.1. Επαληθεύστε ότι ο έτσι ορισμένος $\text{rec}_{\phi_1 \ \& \ \phi_2}$ ικανοποιεί τις ορίζουσες σχέσεις τού αναδρομέα τής σύζευξης.

Για να τακτοποιήσουμε τη συνεπαγωγή, θεωρούμε τον μετασχηματισμό

$$\frac{f : \phi \supset \psi \quad x : \phi}{\text{apply}(f, x) : \psi} .$$

ο οποίος ορίζεται μέσω της αναδρομής

$$\text{apply}(\lambda(x : \phi) b(x), a) ::= b(a).$$

Ο $\text{rec}_{\phi \supset \psi}$ ορίζεται από τον apply μέσω της σχέσης

$$\text{rec}_{\phi \supset \psi}(z, f) ::= z((x : \phi) \text{apply}(f, x)).$$

Άσκηση 4.2. Επαληθεύστε ότι ο έτσι ορισμένος $\text{rec}_{\phi \supset \psi}$ ικανοποιεί την ορίζουσα σχέση τού αναδρομέα τής συνεπαγωγής.

Για την περίπτωση του αληθούς, αρκεί να παρατηρήσουμε ότι ο rec_{\top} ορίζεται και χωρίς αναδρομή:

$$\text{rec}_{\top}(x, y) ::= x.$$

Αυτό αντανακλά το γεγονός ότι ο κανόνας απαλοιφής τού αληθούς είναι περιττός.

Άσκηση 4.3. Επαληθεύστε ότι ο έτσι ορισμένος rec_{\top} ικανοποιεί την ορίζουσα σχέση τού αναδρομέα τού αληθούς.

Δυνάμει τού παραπάνω θεωρήματος, είναι καθιερωμένο στη φυσική απαγωγή να χρησιμοποιούνται οι ειδικοί κανόνες απαλοιφής όπου είναι διαθέσιμοι.

4.2.2 Παραδείγματα

Ως πρώτο παράδειγμα, ας δούμε πώς από τις $\phi \supset \psi$ και $\psi \supset \theta$ μπορούμε να συμπεράνουμε την $\phi \supset \theta$:

$$\frac{\frac{\phi \supset \psi \quad (\phi)}{\psi} \supset \mathcal{S}}{\frac{\theta}{\phi \supset \theta} \supset \mathcal{I}} \supset \mathcal{S} .$$

Όπως συνηθίζεται στα μαθηματικά, γράψαμε την απόδειξη χωρίς να αναφέρουμε τα τεκμήρια αλήθειας των εμπλεκόμενων προτάσεων. Ωστόσο, ανατρέχοντας στους κανόνες σχηματισμού από τους οποίους προέρχονται οι διάφοροι λογικοί κανόνες, μπορούμε από μία απόδειξη να εκμαιεύσουμε τον μετασχηματισμό τον οποίο παριστάνει. Προκειμένου για την απόδειξη του παραδείγματος, ο μετασχηματισμός αυτός είναι ο

$$(f : \phi \supset \psi, g : \psi \supset \theta) g \circ f,$$

όπου

$$g \circ f := \lambda(x : \phi) \text{ apply}(g, \text{apply}(f, x))$$

είναι η σύνθεση συναρτήσεων. Υπάρχουν επίσης ταυτοτικές συναρτήσεις:

$$\text{id}_\phi := \lambda(x : \phi) x : \phi \supset \phi \quad \supset \mathbf{I}.$$

4.3 Κατηγορηματική λογική

Για τους ποσοδείκτες, οι σχετικές ρήτρες τής BHK είναι οι εξής:

- Ένα τεκμήριο αλήθειας της $\exists(x : A) \phi(x)$ αποτελείται από ένα μέλος a τού τύπου A και ένα τεκμήριο αλήθειας της πρότασης $\phi(a)$.
- Τεκμήριο αλήθειας της $\forall(x : A) \phi(x)$ είναι ένας μετασχηματισμός που απεικονίζει καθένα μέλος a τού τύπου A σε ένα τεκμήριο αλήθειας της πρότασης $\phi(a)$.

Υπαρκτικός ποσοδείκτης

Έστω $(x : A) \phi(x)$ οικογένεια προτάσεων. Η πρόταση $\exists(x : A) \phi(x)$ έχει τον κατασκευαστή

- Εάν $a : A$ και $b : \phi(a)$, τότε $\text{pair}(a, b) : \exists(x : A) \phi(x)$.

Χρησιμοποιούμε το ίδιο όνομα για τον κατασκευαστή τού υπαρκτικού ποσοδείκτη με αυτό που χρησιμοποιήσαμε για τον κατασκευαστή τής σύζευξης. Αυτό είναι εσκεμμένο: Από τυποθεωρητική άποψη, η υπαρκτική ποσοδείξη δεν είναι παρά μία εξαρτώμενη (dependent) σύζευξη.

Ως κανόνες σχηματισμού, η ρήτρα τού παραπάνω ορισμού γράφεται

$$\frac{a : A \quad b : \phi(a)}{\text{pair}(a, b) : \exists(x : A) \phi(x)}.$$

Παραλείποντας τα τεκμήρια αλήθειας από τον παραπάνω κανόνα παίρνουμε τον κανόνα εισαγωγής τού υπαρκτικού ποσοδείκτη

$$\frac{a : A \quad \phi(a)}{\exists(x : A) \phi(x)} \quad \exists \mathbf{I},$$

ο οποίος μας λέει ότι δοθείσης τής $\phi(a)$ για κάποιο a μπορούμε να συμπεράνουμε την $\exists(x : A) \phi(x)$.

Η αρχή τής αναδρομής τού υπαρκτικού ποσοδείκτη λέει ότι, δοθέντος ενός μετασχηματισμού $(x : A, y : \phi(x)) c_{\text{pair}}(x, y) : \theta$, η σχέση

$$t(\text{pair}(a, b)) := c_{\text{pair}}(a, b)$$

ορίζει έναν μετασχηματισμό $(w : \exists(x : A) \phi(x)) t(w) : \theta$. Η αρχή αυτή συνοψίζεται σε έναν αναδρομέα

$$((x : A, y : \phi(x)) z(x, y) : \theta, w) \text{rec}_{\exists(x : A) \phi(x)}(z, w) : \theta$$

ή, υπό μορφήν κανόνα σχηματισμού,

$$\frac{\begin{array}{c} (x : A, y : \phi(x)) \\ \vdots \\ z(x, y) : \theta \end{array} \quad w : \exists(x : A) \phi(x)}{\text{rec}_{\exists(x : A) \phi(x)}(z, w) : \theta},$$

οριζόμενο από τη σχέση

$$\text{rec}_{\exists(x : A) \phi(x)}(z, \text{pair}(a, b)) \equiv z(a, b).$$

Εάν από τον κανόνα σχηματισμού του $\text{rec}_{\exists(x : A) \phi(x)}$ παραλείψουμε τα τεκμήρια αλήθειας παίρνουμε τον κανόνα απαλοιφής του υπαρκτικού ποσοδείκτη

$$\frac{\begin{array}{c} (x : A, \phi(x)) \\ \vdots \\ \theta \end{array} \quad \exists(x : A) \phi(x)}{\theta} \exists\mathcal{E}.$$

Καθολικός ποσοδείκτης

Έστω $(x : A) \phi(x)$ οικογένεια προτάσεων. Η πρόταση $\forall(x : A) \phi(x)$ έχει τον κατασκευαστή

- Εάν ο $(x : A) b(x) : \phi(x)$ είναι μετασχηματισμός, τότε το $\lambda(x : A) b(x)$ είναι τεκμήριο αλήθειας της $\forall(x : A) \phi(x)$.

Και στην περίπτωση του καθολικού ποσοδείκτη συμβολίζουμε τον κατασκευαστή όπως τον κατασκευαστή της συνεπαγωγής: Η καθολική ποσόδειξη είναι η εξαρτώμενη (dependent) εκδοχή της συνεπαγωγής.

Ο λ έχει τον κανόνα σχηματισμού

$$\frac{\begin{array}{c} (x : A) \\ \vdots \\ b(x) : \phi(x) \end{array}}{\lambda(x : A) b(x) : \forall(x : A) \phi(x)},$$

από τον οποίο παίρνουμε, παραλείποντας τα μέλη, τον κανόνα εισαγωγής του καθολικού ποσοδείκτη:

$$\frac{\begin{array}{c} (x : A) \\ \vdots \\ \phi(x) \end{array}}{\forall(x : A) \phi(x)} \forall\mathcal{I}.$$

Απο λογική άποψη, αυτός ο κανόνας λέει ότι από μία απόδειξη της $\phi(x)$ για τυχόν $x : A$ μπορούμε να συμπεράνουμε την $\forall(x : A) \phi(x)$.

Η αρχή της αναδρομής για τον καθολικό ποσοδείκτη είναι επίσης γενίκευση της αντίστοιχης αρχής για την συνεπαγωγή: Εάν η θ είναι τυχούσα πρόταση, και μας έχει δοθεί ένας μετασχηματισμός $((x : A) y(x) : \phi(x)) c_\lambda(y) : \theta$, τότε η σχέση

$$t(\lambda(x : A) b(x)) := c_\lambda(b)$$

ορίζει έναν μετασχηματισμό $(f : \forall(x : A) \phi(x)) t(f) : \theta$.

Ός συνήθως, ο αναδρομέας του καθολικού ποσοδείκτη λαμβάνεται εμφανίζοντας ως όρισμα την παράμετρο c_λ , οπότε έχει τον κανόνα σχηματισμού

$$\frac{\left(\frac{x : A}{y(x) : \phi(x)} \right) \quad \vdots \quad z(y) : \theta \quad f : \forall(x : A) \phi(x)}{\text{rec}_{\forall(x : A) \phi(x)}(z, f) : \theta},$$

και ορίζεται με αναδρομή από τη σχέση

$$\text{rec}_{\forall(x : A) \phi(x)}(z, \lambda(x : A) b(x)) := z(b).$$

Και πάλι, διαγράφοντας τα τεκμήρια αλήθειας λαμβάνουμε τον κανόνα απαλοιφής του καθολικού ποσοδείκτη

$$\frac{\left(\frac{x : A}{\phi(x)} \right) \quad \vdots \quad \theta \quad \forall(x : A) \phi(x)}{\theta} \forall E.$$

Ο καθολικός ποσοδείκτης έχει επίσης έναν ειδικό κανόνα απαλοιφής,

$$\frac{\forall(x : A) \phi(x) \quad a : A}{\phi(a)} \forall S,$$

ο οποίος, όπως και στην περίπτωση της συνεπαγωγής, λαμβάνεται από τον κανόνα σχηματισμού

$$\frac{f : \forall(x : A) \phi(x) \quad a : A}{\text{apply}(f, a) : \phi(a)}$$

του μετασχηματισμού `apply` που ορίζεται από την αναδρομή

$$\text{apply}(\lambda(x : A) b(x), a) := b(a).$$

Και πάλι, οι δύο κανόνες απαλοιφής είναι ισοδύναμοι συνεπεία του εναλλακτικού ορισμού

$$\text{rec}_{\forall(x : A) \phi(x)}(z, f) := z(\lambda(x : A) \text{apply}(f, x))$$

του αναδρομέα του καθολικού ποσοδείκτη.

Ισότητα

Ελέγχεται κατά πόσον η ισότητα είναι λογική έννοια. Ωστόσο, έχει αρκετά λογικά χαρακτηριστικά ώστε να δικαιολογείται η θέση της στο κεφάλαιο της λογικής. Μια και για την ισότητα έχουμε μιλήσει ήδη στο προηγούμενο κεφάλαιο, μπορούμε να περάσουμε απ' ευθείας στο δια ταύτα.

Η ισότητα έχει τον κανόνα εισαγωγής

$$\frac{}{a = a} = \mathcal{I}$$

και τον κανόνα απαλοιφής

$$\frac{b : A \quad \phi(a) \quad a = b}{\phi(b)} = \mathcal{E},$$

όπου η $(x : A) \phi(x)$ είναι οικογένεια προτάσεων.

Όλοι οι κανόνες φυσικής απαγωγής βρίσκονται συγκεντρωμένοι στον πίνακα 1.

Αναφορές

- [1] Errett Bishop, *Foundations of Constructive Analysis*, Academic Press, New York, 1967.
- [2] Per Martin-Löf, *On the meanings of the logical constants and the justifications of the logical laws*, Nordic journal of philosophical logic **1** (1996), no. 1, 11–60.
- [3] Emily Riehl, *Category Theory in Context*, Aurora: Dover Modern Math Originals, Dover Publications, 2017. Downloadable from <http://www.math.jhu.edu/~eriehl/context.pdf> and from <https://web.math.rochester.edu/people/faculty/doug/otherpapers/Riehl-CTC.pdf>.
- [4] The Univalent Foundations Program, *Homotopy Type Theory: Univalent Foundations of Mathematics*, <https://homotopytypetheory.org/book/>. Institute for Advanced Study, 2013.

	Κανόνες εισαγωγής	Κανόνες απαλοιφής	(Ειδικοί)
&	$\frac{\phi_1 \quad \phi_2}{\phi_1 \& \phi_2}$	$\frac{\begin{array}{c} (\phi_1, \phi_2) \\ \vdots \\ \theta \end{array} \quad \phi_1 \& \phi_2}{\theta}$	$\frac{\phi_1 \& \phi_2}{\phi_1} \quad \frac{\phi_1 \& \phi_2}{\phi_2}$
\vee	$\frac{\phi_1}{\phi_1 \vee \phi_2} \quad \frac{\phi_2}{\phi_1 \vee \phi_2}$	$\frac{\begin{array}{c} (\phi_1) \quad (\phi_2) \\ \vdots \quad \vdots \\ \theta \quad \theta \end{array} \quad \phi_1 \vee \phi_2}{\theta}$	
\supset	$\frac{\begin{array}{c} (\phi) \\ \vdots \\ \psi \end{array}}{\phi \supset \psi}$	$\frac{\begin{array}{c} \left(\frac{\phi}{\psi} \right) \\ \vdots \\ \theta \end{array} \quad \phi \supset \psi}{\theta}$	$\frac{\phi \supset \psi \quad \phi}{\psi}$
\perp		$\frac{\perp}{\theta}$	
\top	$\overline{\top}$	$\frac{\theta \quad \top}{\theta}$	\emptyset
\exists	$\frac{a : A \quad \phi(a)}{\exists(x : A) \phi(x)}$	$\frac{\begin{array}{c} (x : A, \phi(x)) \\ \vdots \\ \theta \end{array} \quad \exists(x : A) \phi(x)}{\theta}$	
\forall	$\frac{\begin{array}{c} (x : A) \\ \vdots \\ \phi(x) \end{array}}{\forall(x : A) \phi(x)}$	$\frac{\begin{array}{c} \left(\frac{x : A}{\phi(x)} \right) \\ \vdots \\ \theta \end{array} \quad \forall(x : A) \phi(x)}{\theta}$	$\frac{\forall(x : A) \phi(x) \quad a : A}{\phi(a)}$
=	$\overline{a = a}$	$\frac{b : A \quad \phi(a) \quad a = b}{\phi(b)}$	

Πίνακας 1: Κανόνες φυσικής απαγωγής